

Забравилъ бѣше благородния
законъ другарски: съгрѣшихъ !
Глава надигна и реши :
тамъ всички сж негодници.

И вмѣсто да ломишъ просторитѣ
съсъ героична пѣсень — ти
зовешъ сега съ надмененъ стихъ
за сждникъ — бждната история.

Ненуженъ пламъкъ! Звънъ отъ рими —
надъ жалкия позоренъ срамъ:
да паднешъ и да вѣрвашъ самъ,
че завещаваашъ храбро име.

Прости, поете, че съсъ грубия
езикъ на правдата, ще отредя:
тече тамъ чистата вода,
де нѣма мжтно самолюбие.

Ти вѣрвашъ, че благоговѣйно
гнѣва ти ще възхвалятъ днесъ. —
О, не, — жестоко сждятъ презъ
епохата на Чембърлейнитѣ!

И този сждъ не е на дребния
противникъ съ недостойна мъсть, —
единъ народъ съ огроменъ ръстъ,
ще се отвърне днесъ отъ тебе.